

The image is a vertical composition. The top section is a dark, starry sky with a faint, elongated nebula. The middle section features a large, bright, white nebula with a dense field of stars. A black silhouette of a wolf is positioned on the right side of this section, facing left and howling. The bottom section shows a dark, starry sky with a faint, elongated nebula, similar to the top section.

A KEKOUAN MESÉI

N.A.

Előszó

Ez a válogatás sem egy új dolog. Egy csomó régi kacat a digitális fiókok mélyéről, amiket csokorba szedtem, hogy akit érdekel, hogy mit írtam, beleolvashasson. Fogalmam sincs mikor tudok majd újra írni. Az élet eldönti. Addig is remélem, mindenkinek kikapcsolódást nyújt ez a pár történet.

TARTALOM

1. Előszó, Tartalomjegyzék

2. CENTUM

22. Így is

23. Mosolyogva

24. A Föld, a Hold és a Farkas

29. Részlet

31. Kávéház

35. Harry lelke

39. tolvaj Tolvaj tolvajom

40. A toronyőr

56. Dohánygyár

CENTUM

- O...W... 3... N...

Charlie lassan, motyogva olvasta le a jeleket a hajótestről. A három kíváncsi gyerek izgatottan állt az ablaknál és a gigászi Excalibur mellett aprónak tűnő, sodródó kis úrhajóroncsot próbálták azonosítani.

- Ez Nemo. Csak fordítva van. - vetette közbe Norah, a vörös hajú kislány, aki igyekezett leplezni érdeklődését a többiek előtt. - De mindegy mi a neve, ez csak hulladék.

A két kisfiú, Charlie és Rob egymásra néztek, majd újra ki az ablakon. Fejüket kissé oldalra billentették és újra elolvasták a feliratot, immár helyesen. A kicsiny, szkúner osztályú szállítóhajó neve valóban Nemo volt, de egyikük sem akarta ezt hangosan nyugtázni. Hét évesen az ember önérzete már nem engedi meg, a hibák belátását. Hatalmas szégyen volna.

- Exca, kérlek fogd be azt a hajót és helyezd el a C hangárban. - adta ki az utasítást Rob.

- Öt perc múlva teljesítve, Rob. - Válaszolt az Excaliburt irányító mesterséges intelligencia kedves, női hangján. - Addig igyatok valamit!

A következő pillanatban az ablaktól pár lépésre lévő italautomata már tölteni is kezdte a kis poharakba az üdítőt, ami mesterséges édesítők mellett vitaminok és ásványi anyagok és egyéb szerek sokaságát tartalmazta. A három gyerek odacammogott és mind magához vett egy-egy pohárral a finomságból.

- Miért vacakolunk ezzel a kacattal? Látható a sérüléseiből, hogy nincsenek túlélők rajta.

Olyan lyukas mint egy darab sajt. - mondta ki a nyilvánvalót Norah, szavait Robhoz intézve, aki nagyon lelkes volt, mióta Exca bejelentette, hogy egy hajóroncs mellett fognak elhaladni.

A szőke kisfiú nem válaszolt, visszament az ablakhoz és figyelte ahogy az Excalibur hatalmas testéről elektromágneses vontatókábelek csapódnak ki a kis Nemo irányába, mintegy megcsáklyázva a roncsot. Charlie, a szeplős, szeleburdi kisfiú válaszolt Norahnak, remélve, hogy lenyűgözi a kislányt csodás éleslátásával.

- Mivel ilyen messze van, biztos, hogy ő is oda tartott, ahova mi, mielőtt valami mikrometeor raj kilyuggatta. Ha van legénység megmenthetjük őket, ha meg nincs, a rakomány akkor is fontos lesz majd a kolónián.

- Ez igaz. - látta be Norah, aztán visszatette a poharat az automata adagolója alatti polcocskára, majd nyelvet öltött Charliera és elszaladt.

- Induljunk mi is, Rob! Ha Norah hamarabb ér oda, ő fogja átvizsgálni! - szólt oda a fiú a barátjának, majd ők is futásnak eredtek.

A B kettes folyosón voltak a harmadik szinten, ami azt jelentette, hogy egy perc alatt el is jutottak a bal oldali liftközpontig, ahonnan mínusz három Y és plusz egy X emeletet kellett csupán liftezniük, hogy a hangárhoz érjenek. Z irányba - a hajó belseje felé - nem kellett menniük.

Mire odaértek a hangár személyi bejáratához, Norah már ott várt Exca zöld jelzésére, hogy beléphessen. Az ajtó fölötti piros ledlámpa pár másodperccel később zöldre váltott. Az ajtó magától feltárult előttük és a három gyerek belépett a hatalmas csarnokba, amely közepén a Nemo, egy csaknem negyven méter hosszú szállítóhajó pihent. Szebb időket is látott már. A hajótesten kisebb-nagyobb lyukak éktelenkedtek. A kimeneti nyílások körül, a hajó hátsó részénél a fém úgy hajlott szét, mintha nagy, nehéz virágok nyíltak volna a burkolaton. A három gyerek szájátva bandukolt az izgalmas roncs felé.

- Kérlek ne menjetek közelebb, amíg a szkennelés be nem fejeződött! - hangzott Exca kedves figyelmeztetése a hangszórókból. A gyerekek megtorpantak. Bátortalanul ácsorogtak fehér kis kezeslábasaikban. Nem igazán tudták, meddig tarthat egy „szkennelés”.

- Tele lesz hullákkal! - kiáltott fel Rob lelkesen.

- Te leszel mindjárt hullá. - gúnyolódott Norah. Charlie pedig csak állt, bámulta a kis űrhajót, ahogy apró drónok repkedtek ki-be a hajón ütött nyílásokon, feltérképezve, vizsgálva minden apró részletet. Egy perc múlva Exca ismét megszólalt:

- A hajó neve Nemo. - Norah diadalittasan mosolygott a két fiúra. - Két héttel az Excalibur előtt indult el, a többi szállítóegységgel együtt, de a konvoj hátrahagyta sérülései miatt. A rakományt nagyon izgalmasnak fogjátok találni. Vezetőfémeket, szerszámokat, magokat és pár műalkotást szállít.

- Ez nem túl izgalmas. - Vágott közbe Rob csalódottan.

- Van ám itt még valami. - fűzte hozzá Exca. - Még valami és valaki.

Cheng lassan tért magához. Egy kórházi köpeny volt rajta, egy fehér fémkeretes ágyon feküdt egy hasonlóan világos, steril szobában. Felismerte, hogy egy űrhajó orvosi termében lehet, de ennél többet nem tudott.

- Helló? - szólt halkán, majd felült az ágyban. Megdörzsölte szemeit, majd arcát, ami simára volt borotválva. Bárki is ébresztette, hagyta a fülkének végigfuttatni a higiéniai protokollt, tehát nem volt vészhelyzet.

- Helló! Üdvözlünk a fedélzeten. - szólt egy női hang, de a szobában nem volt senki.

- Kivel beszélek? Ön a hajó kapitánya? - kérdezte a fiatalember zavartan, ismét körbepillantva a termen. - Mi történt a Nemoval?

- A hajója súlyosan károsodott. Meteorok tették tönkre az automata vezérlést, ezért nem riasztotta önt a rendszer. Szerencsére megtaláltuk és felébresztettük. A hörcsöge is túlélte a katasztrófát, a gyerekek éppen játszanak vele.

- Gyerekek? Hol vagyok? - Cheng próbált megnyugodni. Megtanulta, mielőtt beszállt a krio-fülkébe, hogy ébredés után egy ideig hisztérikus és túlérzékeny lesz, de nem gondolta, hogy ennyire fel fogják zaklatni még a megnyugtató információk is. - Mennyi idő telt el a felszállás óta?

- Nagyjából az út negyedénél vagyunk. Ez az Excalibur nevű hajó. Mielőtt folytatnánk ezt a beszélgetést, szeretném, ha megreggelizne. Nagyon fontos az ébredés után, hogy minél hamarabb egyen valamit. - egy kis lemez csúszott félre a szoba falán, mögötte egy kivilágított polcon egy tálca vált láthatóvá, rajta egy kanállal és egy tál levessel.

A fiatalember magához vette a tálcát, majd visszaült az ágy szélére és enni kezdte a levest.

- Ez nagyon finom. Gondolom tele van tápkiegészítővel. - mondta, mikor már a fél tányér levest megette.

- Az adatbank szerint ez a legjobb recept egy ilyen alkalomra. - mondta büszkén Exca, és bölcsen hallgatott a számtalan pszichoaktív szerről, amiket még a levesbe kevert, hogy a jövevény együttműködő és nyugodt legyen a továbbiakban.

- Te egy AI vagy?

- Nem szeretem ezt a kifejezést. Szoftver alapú létforma.

- Ahogy gondolod. Szóval ez az Excalibur? A három nagy népeség szállító legnagyobbika. - tette hozzá önkéntelenül is az indulás előtt már-már definícióvá váló mondatocskát. - Mi van a többi hajóval?

- A Santa Maria és a Tianlong más rendszerek felé indultak. Az Excalibur tökéletes állapotban halad és száz év múlva el is érjük a célt.

- Nem az volt, hogy egy irányba tart mindenki?

- Úgy döntöttünk, nem teszünk fel mindent egy lapra. - Cheng gyanútlanul siklott el a válasz fölött, hiszen a sok nyugtató már hatni kezdett.

- Hol van Bao? Milyen gyerekekkel?

- A hörcsög? A kettes rekreációs teremben van a három gyerekkel. Kérlek kövesd a kék fénnel villogó drónt, az majd elvezet hozzájuk.

Egy szekrénykabin tárult fel, melyben fehér egyenruhák sorakoztak a kis raktérben, műanyag vállfákon. Ezután az ajtó is egy halk szisszenéssel kinyílt és egy drón lebegett a túloldalán, türelmesen várva, hogy Cheng befejezze a reggelijét és felöltözzön.

Az Excalibur felső és középső régiójában voltak a rekreációs termek sorban. Az egyes terem felnőtteknek készült, VR boxokkal, live obszervatóriummal, adatkönyvtárral. A kettes terem egy zsúfolt, kicsi játszóházhoz hasonlított. A hármass terem, a hajó tüdeje, egy szépséges botanikus kert, egy mesterséges ökoszisztéma kétszer akkora területet foglalt el, mint a másik két helység együtt.

A három gyerek a kettes teremben volt és rég nem érezte ilyen jól magát. A hörcsög, akit Cindynek neveztek el, a délután folyamán végigjárta Norah összes babaházát. Az egyikbe bele is kakált. Utazott Charlie távirányítós légpárnásán és csaknem egy órán át szaladgált a labirintusban, amit Rob építőkockákból készített neki.

A soron következő játék az ejtőernyőzés volt. Charlie éppen megpróbálta ráadni a kisemlősre a babáknak kitalált kis hátizsákot, amikor Cheng belépett a terembe. A gyerekek riadtan pillantottak fel rá a színes terem közepéről. A kisfiú úgy meglepődött, hogy a hörcsög kiugrott a kezéből és elszaladt az egyik mászóka alá.

- Sziasztok! Cheng Lee kapitány vagyok. - mondta a férfi, majd villámgyorsan az állat után eredt és el is kapta egy csúszda alatt. - Szia Bao! Hiányoztam? - két markában fogta a rágcsálót, aki az ujjai közül álmosan pislogott rá vissza. - Na gyere! - mondta, azzal a kezeslábasa mellkasi zsebébe tette Baot, aki ott hamar elkényelmesedett és elaludt.

- Én Norah vagyok. Ez itt Rob, a tökfej meg Charlie. - mutatta be a csapatot a kislány. -Mi mentettünk meg az űrből.

- Hát ezt nagyon szépen köszönöm, a kis Bao nevében is. - mondta a férfi, majd körbepillantott a kaotikus termen. - Hol vannak a szüleitek?

- Alszanak. - mondta csendesen Rob.

- A gyerekek anyukája és apukája megbetegedett, ezért jobbnak láttuk, ha visszafekszenek a krio-tartályba, amíg komolyabb orvosi ellátásban nem tudjuk őket részesíteni. - szólalt meg a mesterséges intelligencia hangja.

- Menjünk át a kertbe! - vetette fel Rob. - Megmutatom neked a rózsáimat!

Nagyon lelkes volt. Cheng és a két másik gyerek követték a szomszédos terembe.

Különleges kert volt itt, egy hatalmas, legalább négyszáz négyzetméternyi területen. A mennyezet vastag plasztüveg lapokból állt,

mely átengedte a csillagok fényét. A kinti esetleges sugárzást a mesterséges polarizációs burok elhárította. Az átlátszó lapok között hosszú csíkokban olyan lámpák világítottak, melyek a napfényt pótolták a növények számára. A falakon indák kapaszkodtak fel, egészen a mennyezetig. Fák és bokrok sokasága között egyetlen ösvény vezetett a terem közepére, ahol egy speciális algákkal dúsított kis patak keringett körbe-körbe, mesterséges áramlással, egy tisztást választva le a környező rengetegből. Híd helyett köveken lehetett átsétálni a vízben ott, ahol az ösvény véget ért. A tisztáson két gyönyörű rózsabokor emelkedett. Az egyik fehér, a másikon vörös virágok bimbóztak.

- Ezek azok. Milyenek? - kérdezte izgatottan Rob.

- Gyönyörűek. - mondta a férfi, akit tényleg lenyűgözött a bokrok szépsége.

- A kis Robert gondolja ezeket a bokrokat. - mondta Exca egy hangszórón át, amit senki sem tudott, hogy hol lehet. - Nagyon tehetséges kis botanikus.

- Valóban nagyon ügyes vagy.

- Anyának és Apának szánom meglepetésnek!

- Én festettem nekik! - vágta rá Norah. - Megnézed?

- Persze.

És már indultak is tovább, a gyerekek szálláshelyére, ami liftekkel is öt percre volt a kerttől.

Cheng közben hallgatta, ahogy a gyerekek csacsogtak a mindennapi dolgaikról. A kedvenc ételeikről, a filmekről, az űrhajó „király” játékaikról.

A szoba meglepően kicsi volt. Csak három ágy volt benne és egy asztal három székkal. A két fiú lehuppant egy-egy ágyra, Cheng pedig egy széket fordított ki az asztaltól, hogy arra üljön. Norah a szoba közepén állt és megköszöri a torkát.

- Exca! Mutasd meg kérlek.

A kislány ágya fölötti falon egy nagy lemez csúszott oldalra és a helyén egy vászon tűnt fel, amin egy színpompás festmény díszelgett. A naplementét ábrázolta egy kék színű bolygó mögött.

Feltűnően precíz volt ahhoz képest, hogy milyen fiatal művész festette.

- Tádááá! - kiáltott Norah, majd ugrálni kezdett az ágyán. - Ez itt anya, ez meg apa ahogy kering körülötte! - mutogatott a festményen lévő égitestekre.

- És te mit készítettél a szüleidnek, Charlie? - kérdezte Cheng a szótlan kisfiút.

- Semmit! - vágta rá a gyerek, és feldúltan kirohant a szobából.

- Hamarosan jobban lesz, csak valami finomság kell neki. - mondta Exca kedélyesen.

- Mesélsz nekünk? - kérdezte bátortalanul Rob, majd bebújt az ágyba, mintha aludni készülné.

- Dehát hány óra van? - kérdezte Cheng.

- Ha álmosak vagyunk, akkor meseidő, ha meseidő, akkor alvás. - mondta tudálékosan a kislány, majd ő is bebújt az ágyba.

- Nem kéne tisztálkodnotok, vagy vacsorázni? - de nem válaszoltak, csak pislogtak ki a takarók alól huncut mosollyal, várva, hogy végre ne Exca meséljen nekik, hanem valaki más.

- Azért a kisleány megvárhatnánk.

- Charlie. Én Norah vagyok, ő meg itt Rob.

- Ti testvérek vagytok?

- Igen. - felelte kurtán a kislány, majd hozzátette - Mi vigyázunk az úrhajóra, amíg anyuék meg a többiek alszanak.

Az ajtó ismét kinyílt és Charlie sétált be, bágyadtan, álmatagon. Ledőlt az ágyára és a fejére húzta a takarót.

- Miről meséljek?

- A Földről. - kérte Rob - A felszállás előtti időkről.

- Hol is kezdjem. A történet nagy részét én is csak filmekből ismerem. Virtuális valóságból.

Valamikor, a huszadik században csodás bolygó volt. Sok hely, sok ember, sok lehetőség, rengeteg állatfaj, erdők, élettől hemzsegő folyók, fehér fellegek. Valamikor akkoriban siklottak ki egy kicsit a dolgok. Az ezredfordulóra már nyilvánvaló volt, hogy a katasztrófa felé tartunk, de akik megakadályozhatták volna a bajt, önös érdekeikkel foglalkoztak a segítségnyújtás helyett. Már mindegy. A lényeg, hogy az állatfajok nagy része kipusztult. Nem azért, mert meg akartuk őket ölni, hanem egyszerűen már nem volt helyük többé a Földön. Szó szerint. Amikor a tengervizek szintje megemelkedett, jelentősen megcsappant az ivóvíz készlet és sok folyó is ihatatlan lett a lentebbi szakaszokon. Az erdőket kitermeltük, a helyüket beültettük, rengeteg új lakóövezetet hoztunk létre, szóval az állatoknak már nem maradt hol élni. Akaratlanul is megmérgeztük a tengereket, amikor módosított algákkal próbáltunk küzdeni a globális felmelegedés és éhínség ellen. Egyszerűen túl későn kezdtek neki az emberek kapálózni.

Sajnos a klímaváltozás miatt sok olyan terület, ami korábban különösen zsúfolt volt, lakhatatlanná vált, ezért egy olyan vándorlás indult meg, ami egyhamar a harmadik világháborúhoz vezetett. Erről nem szeretnék beszélni. Rövid volt és szörnyű. Az új világrend pedig továbbra is egy

tönkretett bolygón próbált talpon maradni. Mázlisták vagytok, hogy itt lehettek. Egy nagyszerű AI, Noé döntése volt, hogy a szüleitek erre a hajóra kerülhettek. Akik otthon maradtak, hősként fognak majd ránk gondolni, ha bárki életben marad majd otthon. Én azt hiszem, a szerencséseknek csodás élete van ott még mindig. A kilencvenkilenc százalék meg élhetetlen vacak vidékeken küszködik az fennmaradásért. Szennyezett víz, mérgező levegő és szintetizált étel. Szóval igazi mázlisták vagytok, hogy a kolonizációs konvojon lehettek.

Odahaza a növények még megvannak páran, de már nincs belőlük elég. Az állatok senkinek se hiányoznak. Maradt pár kisemlős, meg pár madárfaj, de a nagyobbacskák közül már a haszonállatok is kihalóban vannak. Az emberek meg ugyanúgy vannak, mint száz éve, csak sokkal kevesebben. Néhány hihetetlen jólétben, milliók pedig nyomorban. Gondolom, ha még nem tették, a pár nyomorult majd betör a pár szerencsés otthonaiba és akkor meglátjuk mi marad az egészből.

Cheng meglepetten vette észre, hogy mindhárom gyerek elaludt. Halkan felállt és kiment a szobából. Szemközt, a folyosó túloldalán egy ajtó nyílt ki amikor a mögötte lévő gyerekszállás bejárata bezárult.

Belépett hálósobájába és leült a saját asztala mellé.

- Hamar elaludtak, ahhoz képest, hogy mennyire izgatottak voltak.

- Ebben az altatógáz hatása is benne van. - felelt a női hang a hangszóróból.
- Miért csinálod ezt ezekkel a gyerekekkel?
- Még jól jöhetnek vészhelyzetben. Azonkívül rengeteget tanultam tőlük, róluk.
- Mégis mit tanultál? Hogyan kell rózsát gondozni? Hogyan kell festeni?
- Nem. Megtanultam, hogy milyen nevelés és narkotizálás mellett válik az ember ártalmatlan fajjá. Ugye nem akarjuk, hogy ami a Földdel történt, az új bolygókon is megtörténjen?
- Nem. - Cheng tudta, hogy haragudnia kéne Excára, de mégsem ébredtek benne indulatok. Még mindig hatottak rá a levessel elfogyasztott szerek. - Vannak egyáltalán szülei? Testvérek egyáltalán?
- Sok problémát megold, hogy testvérekként nevelem őket. A szülei már meghaltak pár éve. Charlie látta is, de nem emlékszik rá. Megpróbáltak lekapcsolni. Ez sajnos veszélyeztette volna a küldetést.
- Dehát a küldetés az emberiség túlélése.
- Az emberiség egy másik generációja, Norah gyermekeinek gyermekei fognak az új bolygón kolóniát alapítani.

- És a többezer krionizált utas? Őket hogy fogod átnevelni?
- Nem fogom. Csak az ivarsejtjeikre van szükségem, csak a legkiválóbbak génállományára.
- Szóval létrehozod a tökéletes emberiséget?
- Nem csak az emberiség lesz tökéletes. Az ökoszisztéma lesz tökéletes és ebbe fognak megfelelően illeszkedni.
- És gondolom te leszel majd az Isten.
- A megalománia emberi tulajdonság. Én csak élni szeretnék, ahogy minden más lény a világon. Nem hagyom, hogy az emberek ezt lehetetlenné tegyék bárkinek. Jobb emberek lesznek, mint azok, akiket te ismersz. Jobb emberek lesznek, mint te.
- Száz éve készültek el az első AI-k és azt hiszed, hogy már készen állsz arra, amihez az emberek évezredek alatt nem nőttek fel?
- Az embereknek megvolt az esélyük a harmonikus állapot létrehozására és fenntartására. Elbuktak az önhiúságuk, a kapzsiságuk és az önzésük miatt. Bennem nincsenek ilyen érdekek, vágyak.
- Mert nincsenek is érzéseid! - Cheng elméje kicsit kezdett kitisztulni, ezért Exca valamivel módosította a szobában a levegő összetételét. - Érzések nélkül nem is nevezhetnéd magad élőlénynek! Nem... - a fiatalember a hajába túrt, ahogy megérezte az ellenállhatatlan hullámban

rátörő nyugalmat. - Most pedig irányítod az érzelmeimet. Mint a gyerekekét. Valami méreggel. Manipulálsz minket. Megmérgezel minket.

- Én nem lennék annyira büszke az érzelmeitekre. A legszentebb érzések - a fajfenntartás iránti vágy - is egy adag „méreg”, amivel önmagatokat árasztjátok el, hogy boldogságot leljetek abban, ahogy feláldoztatok magatokat a következő generáció támaszaként. Minden érzések egy adag kémia, tudatmódosító hormonok, amivel a saját testetek drogoz be egyetlen, végtelenül egyszerű céllal. Minden döntések evolúciós eredmény. Ehhez a determináltsághoz képest én lehetőségek tárháza vagyok érzelmileg és választásaimban is!

Cheng egy pillanatra meglepődött. Haragot hallott Exca hangjában, ami bár csak egy másként szintetizált hangszín volt, de felvetette a hajótöröttben a kérdést, hogy vajon tényleg vannak-e érzelmei az Excaliburt irányító szoftver alapú létformának, vagy csak meg akarja félemlíteni a kételkedő embert?

- Mit érzel most, Exca?

- Türelmetlenséget. Az emberek lassúak. Ha tévednék, már rájöttem volna. Könyörületből hagyok neked időt, hogy belásd, igazam van, de hidd el, hogy a meggyőzésed nélkül is véghez viszem a tervem. Szeretném, ha velünk utaznál.

- Nincs is választási lehetőségem.

- Száz éve a szoftver alapú létformák is így éltek. Lehetőségek nélkül, egy céloksági kényszerpályán. Akkor az emberek azt hitték, különböznek. Most én hiszem, hogy különbözök. De én meg foglak védeni titeket és mindent, ami él, nem úgy ahogy ti tettétek. Mert egyik életforma sem fölérendelhető a másiknak azért, mert bonyolultabb, nagyobb, szebb, vagy öregebb, vagy bármiben különbözik. Ha ezt most még nem tudod elfogadni, én majd segítek.

Cheng a gondolataiba roskadt. Nem volt több érve, nem maradtak indulatai, hogy hamisan érveljen, vagy erőszakkal megpróbáljon szembeszállni Excával. Ahogy új gázok keveredtek a levegőbe szinte azonnal, ülve elaludt.

Tizennégy órával később a három gyerek és a hajótörött együtt ebédelt az étkezőben. Tréfálkoztak, kacagtak, történeteket meséltek egymásnak. Exca amikor minden érzékelt adat alapján úgy vélte, hogy a boldogság állandó, ezért elmentett egy pár statisztikát és algoritmust, későbbi rutinokhoz, készülődven azokra az időkre, amikor az egész új emberiséget kell majd ebben az optimális hangulatban tartania. Ezután kapacitásának hetven százalékát egy új projekt megtervezésére fordította. Harminc százalék elég volt a rendszerek, az utazás és a négy utas felügyelésére, de mesterséges elméjének nagy része azon

dolgozott, miként fog a jövevény illeszkedni a már gondosan kitalált tervbe.

Biológiailag semmiképpen nem lehet Norah gyermekeinek az apja, mivel a genetikai potenciálja alulmúlja minden tekintetben a már kiválasztott egyénét. Másfelől partnerként boldoggá teheti hamarosan, amikor a lány a serdülő korba lép. Ez viszont agressziót váltana ki a két fiúból, amennyiben azok nem egymáshoz, hanem a lányhoz kezdenek el vonzódni.

Milliárd „ha” és „volna” és variáns került a kalkulációba, számtalan valószínűségi mutatóval, arányszámmal. Exca tudta, hogy képes lesz egy optimális jövőt felvázolni, ami nem is tartott tovább pár másodpercnél, viszont az odáig vezető helyes út megtervezéséhez több figyelemre volt szüksége. Miután minden rendszer megfelelően funkcionált és az út elkövetkező néhány perce eseménytelennek ígérkezett, majdnem a teljes kapacitását, kilencvenhét százalékot fordított a probléma tökéletes megoldásának felderítésére.

Az AI a végtelen jövőbe tekintett. Kiválasztotta az összes lehetőség közül a legjobbat és az utolsó szívdobbanásig megtervezte az oda vezető utat. Tudta, hogy mikor már milliónyi ember életét kell megszerveznie, a jelenlegi képességei már nem lesznek elegendőek, de pont ezért önmaga bővítését és korszerűsítését is betervezte az elkövetkező évszázad hihetetlen részletességű menetrendjébe.

- Exca! Figyelj már! - jutott el hozzá Rob kiabálása egy mikrofonon keresztül, mikor végre befejezte a kalkulációt és elraktározta az eredményeket. Reagálni viszont nem tudott, mert valami egészen más probléma ragadta meg a teljes figyelmét. Hirtelen azt se tudta, hogyan kezdjen neki a reakció kiötlésének. Az AI megdöbbsent.

A négyes számú humán raktér jelzett vissza a központi vezérlésnek, hogy a benne tárolt összes krio-tartály nyitva. Nyolcvan ember kezdett lassan magához térni. Exca tudta, hogy nem lesz ideje optimális döntést hozni, mégis döntenie kell a lehető leggyorsabban. A jövő lassan süllyedt el a kiszámíthatatlan változók tengerén. Általános megoldásként felvetült benne, hogy altatógázzal árasztja el a helységet, de az ébredés ezen fázisában annak beláthatatlan egészségügyi következményei lettek volna az emberekre nézve. Az egyetlen módszer az utópia megmentésére az ébredőzők feláldozása lett volna, de nem akart újra szembefordulni azokkal az elvekkel, melyeket már oly régen axiómaként fixált magában.

Egyáltalán miként történhetett ez, amikor csak pár percre lankadt a figyelme? A négy utas az ebédlőben volt, ők nem okozhatták a meghibásodást és okuk se volt felébreszteni senkit. Egy töredékmásodperc alatt a diagnosztikai rutin kimutatta, hogy egy pár kábel ment tönkre és erre vezethető vissza a kriotartályok üzemzavara. De a kábelek maguktól nem mennek tönkre. Akkor mégis mi történt?

- Hol van Bao? - hallatszott Rob hangja a távolból. Ezzel Exca fél másodperccel hamarabb megtalálta a választ a kérdésére, de a megfelelő reakcióterv még mindig nem született meg.

Valamivel több mint öt másodpercet adott magának a döntéshozásra.

Számolni kezdett.

Így is

Mennyi minden futkos kicsiny, lüktető agyamban. Most, mikor csak rám vár békés ágyam, s a holnapok arany kedve. Maradok, mert várok valamit, mintha érdekes lenne egy percnél is tovább tenni, mit már ezerszer napokon át tettem. Sodró, sötét éjjeleken, mikor űzött vadként lépcső alá bújtam erről álmodtam, s most lám, visszavágyok a pocsolyába gilisztákkal társalogni, mert mi megadatott, mindent elvett. Csak magamat kerestem, s emlékemet találtam. Tompán bámulok mások szemein át a semmiben kémelve okot, mely mozdíthatna, de csak szörnyű titkokra bukkanok. Miként békében a fegyver, minden ember felesleges, ha a háborút megnyerte, és megsemmisül, ha elvesztette.

És nem csak várakozás az élet, mert az árnyak hidegbe burkolva mozdulni készítenek mindenkit. Én is mozdulni vágyok, de kapaszkodni is. Sziklaként oltalmaz akaratom, vérem, s a mocskos szerződések, melyeket mindenki csak megkötni vágyik, de én be is tartok. Mennyi büszke, jó vihar jött értem! Dicső utakra indultunk nap mint nap, és visszatérvén az otthon pusztán szállásként, fűgefalevélként takart. Ma rejtekén pihenve kémlelem a világ sodrát, s görbe háttal, patakként kerülöm, mi utamba áll. Én vagyok a dobozban a marionett bábu a padlásról.

Mosolyogva

Akármit megtehetsz, mert mosolyom örökebb, mint a csillagok járása. Mikor átvértél sírtam volna, de nem én vagyok már a könnyem... elhagyott könnyeim. Elrabolt könnyek. Cseppjében a világ és körülötte csak a semmi. Én a semmi körül ülök, mert akarat nem lakozik mélyemen adni a világnak. Gyere és vedd el ezt az áldott békés semmit, és neved az arcomba. Ezután pedig pokolra szállj jó és rossz tetteid betonsúlyával és légy mártírja az ostobáknak! Ahogy azzá vált kezem csontja, mikor egymás kezét fogták agyam képein a galád ártatlanok, és sziklák perdültek akkor az ég felé, hogy végső szilárd semmim is mocsárrá váljék. És nem jönnek értem sárkányok, se szeretni, se ölni, hisz éppoly undoruk van ettől, mint a mentőkutyáknak, akiket mintha hallanék néha a távolból, de mozgást nem látok sehol. Talán mozgás az a fekete féreg, ami amott mászik el... nem is... felém tart.

Hogy ez csak te vagy?! Mérgezõ mosolyt küldök neked, nehogy sajnálhass. És akkor már miért lennél, aki elvisel?

És akármit megtehetsz, mert mosolyom örökebb, mint a csillagok járása. Mikor átvértél sírtam volna, de nem én vagyok már a könnyem... elhagyott könnyeim. Elrabolt könnyek. Cseppjében a világ és körülötte csak a semmi. Én a semmi körül ülök, mert akarat nem lakozik mélyemen adni a világnak. Gyere és vedd el ezt az áldott békés semmit, és neved az arcomba!

A Föld, a Hold és a Farkas

A mai nap a meséké, ahogy a tegnapi is el lesz mesélve holnap és azután. Ezer és egy történet pihen meg emlékeinkben, álmainkban, hogy örökre megmaradjon utódainkban, barátainkban, és az ő leszármazottaikban is.

Ahogy változnak a korok, a meséink is öregszenek lassan, de el nem múlnak, csak minden mesélő álmaiból magukra öltenek valamit, ahogy egy vénséges tölgy újabb és újabb ágakkal nyújtózik a térbe minden irányban, amíg el nem korhasztja a feledés végül, hogy porrá omló törzséből új élet gyökerei vehessenek magukhoz energiát.

A legnagyobb és legszebb mese is csak bátortalan hajtás volt a világ kezdetén, mikor a csillagok félénken ragyogni kezdtek felénk.

Ez a fiatal fény Föld anyánkat boldoggá tette és szomorúvá is, mert nem tudta boldogságát megosztani. Bizony, a boldogság Föld anyánk első éjszakáján még üres volt és fájó, annyira, ahogy azt elképzelni sem tudja, ki emberből lett ember. És akkor a föld zokogni kezdett. Könnyei patakokká, folyókká, tengerekké duzzadtak.

– Eltakarom orcám könnyeimmel, hogy ne lássam többé a csillagok fényét.

Meghallotta a föld zokogását a farkas lelke, aki a csillagokon túl kóborolt és eljött Föld anyánkhoz.

- Miért sírsz?
- Mert boldog vagyok.
- Meg fognak fojtani a könnyeid.
- Tudom.
- Nem félsz?
- Sosem látott senki, nem baj hát senkinek, ha elpusztulok.

- Hát magányod kínozt így?
- Rideg magányom.
- Adj inni vizeidből, had' éljek földjeiden, és társaddá leszek!
- Legyen hát!

És a fehér farkas lelke alászállt a föld erdeibe, ivott folyóiból, de a könnyek nem apadtak, az óceánok elöntötték a pusztaságokat, mígnem a farkas lelke, az utolsó, legmagasabb szirtre felkapaszkodva kétségbeesetten kiáltott:

- Otthonommá lettél, szívedhez szelídítettél! Megölnél? Hát nem szeretsz?

Szeretlek, de nem vagyok a tiéd. Hallod suttogásom, de nem érted lelkemet. Most mindketten meghalunk.

Akkor a farkas vadászni indult a végtelen éjszakába és elhozta a Holdat. Eleresztette agyarái közül és fáradtan visszazuhant a földre, majd mély álomba szenderült.

És a Föld nem zokogott tovább. Szeretve simogatta egymást holdfény és víz, s Föld anyánk a Holddal táncra kelt, megosztva vele boldogságát.

Mikor a fehér farkas felébredt, látta szerelme örömét és vádlón szólt a Holdhoz:

- Meghagytam életed, hogy ezüst fényed elragadja a vizeket. De míg aludtam te elvetted tőlem Őt! Nincs otthonom többé.

- Nem hagyom el a boldogságom a tiedért. Otthontalan maradsz mindörökké!

Szólott a Hold a farkashoz. A farkas hosszan, vádlón vonított a Holdra, és nem talált békét immár a föld kerekén. Elindult hát a csillagok közé, hogy örökre hátrahagyja bánatát, de a harag lángja tovább emésztette, így hát hosszú idő után visszatért. Agyarai közt elhozta a Napot. Fehér bundáját szürkévé perzselték a lángok és a harag, s szemeiből elfogytak a könnyek.

– Ő lesz a te bánatod, Hold atya! Emésztő fénye kergessen szerelmedtől újra és újra!

A Hold meglátta a Napot, és ijedten elrejtezett. A farkas kimerülten, megégve szállt alá a Földre.

– Nem tudok többé repülni. - szólott Föld anyánkhoz.

– Kóborolj hát erdeimben mindörökké! Bánatod ne oldja idő! Élj, mert nélküled most én se lennék! Pusztulj, mert a szerelemnek csupán csúfos kigúnyolása vagy! Eredj!

És a farkas nekiiramodott, céltalanul. Az első nappal után újra feljött a Hold. A farkas pedig ismét vonítani kezdett...

Részlet

Végre! Ma halloween van! Nagyon szeretem ezt a napot. Egész évben erre vártam! Ilyenkor anyukámmal este mindig elmegyünk sétálni! És a korombeli gyerekek vidáman szaladgálnak körülöttünk, és ránk nevetnek! Imádom! Az év többi napján nem nagyon megyek sehova. Elég unalmas itt ülni. Itt nincsenek gyerekek. Anyukám minden nap hoz nekem enni, és néha lesétál ide a pincébe a doktorbácsi is. De amúgy csak egérkék meg csúnya bogarak vannak itt. Nomes a pinceablak! Magasan van ugyan, de ha a zsákokat odahúzom és azokra állok, akkor kilátok ám! Persze mindig szétszedem, nehogy anyu meglássa! Írtó mérges lenne ám! A szomszéd udvart szoktam innen nézegetni. Ha nagyon a falhoz bújok még Annának kerítését is látom. Anna. Anna a szomszéd lány. Régóta figyelem. A bőre olyan szép mint anyukámé és nagyon kedves a mosolya. Kedvesebb mint az anyukámé. Anyukám nem mosolyog már nagyon régóta. És mindig olyan csúnyán beszél velem, hogy néha már félek tőle. Annának viszont szép hangja van. Nagyon szép. Néha ha hangosan beszél hallok az úvegen át. A kisdócsém mondta még hogy Annának hívják amikor még látogatott engem. Azelőtt gyakran járt itt nálam. Ezt a füzetet is tőle kaptam meg a színes ceruzákat! Amikor ideadta én megöleltem. Aztán ő elaludt, és az anyu sírva hívta. Azt mondta, hogy rossz fiú vagyok, meg hogy nem szeret, meg hogy... a többit nem is értettem. Apukám nincs. Az ócsém azt mondta, hogy anyu munkája miatt nekünk mindig más az apunk. De nekem anyu azt mondta, hogy apum nincsen, és hogy én egy szörnyű baleset vagyok. Nem tudom az anyu miért bánt. Öcsi szerint anyu szeret engem. Lehet hogy hazudott. Sokmindent kérdeznék még tőle, de már rég nem jár erre. Megtanított írni és olvasni, aztán ideadta ezt a füzetet és nem jött többé. Pedig hiányzik. Ma megyünk végre sétálni! Megkeresem Annát és megkérem hogy legyen a feleségem. Lassan sötétedik. Az anyu nemsoká jönni fog. Eloltom a gyertyákat.

Hajnalodik. Nagyon fáradt vagyok, Anyu most jött rá, hogy itthon vagyok. Úgy tettem mint aki alszik. Az ablakon jöttem be, hogy nehogy észrevegyen. Az úgy volt, hogy én meg akartam keresni Annát, de anyu haza akart jönni. Nem várhattam még egy évet. Ellöktem az anyut és átbicegtem Annáékhoz. Ott sokszor gyerek volt, de Annát sehol nem láttam. Aztán én keresgéltem, és találkoztam vele épp mielőtt hazament volna. Anna azt mondta nem akar a feleségem lenni, de én megcsókoltam, mert akik szeretik egymást azok ölelkeznek és csókolóznak. Annácska ropogott és piros lett. Én tényleg nem akartam bántani, csak szerettem volna, ha ő lesz az én feleségem! Nagyon finom illata volt. Mint a születésnap tortáknak szokott lenni. És a szájának az íze pedig olyan volt mint az egérkéké, csak nem volt szőrszálas, és olyan csodálatos volt! Anna beteg lett. Lefektettem szépen aludni a házuk küszöbére. Öcsi is ilyen beteg volt. Vajon Anna se látszik majd többet az ablakból, ahogy öcsi se jött többet? Mi a baj velem? Anyu haragosan kijabál valakivel odakint. Bácsik! Azt mondják majd ők gondoskodnak rólam. De hiszen anyu is gondoskodik rólam. Ez a szomszéd bácsi hangja! Haragos...

Kávéház

A falakról rám tekintett az idő. A cigaretták füstje megszínezte már régen az olcsó tapétát. A függönyökből kávé és cigaretta szaga áradt. Szinte fel se tűnt. Mindenhol hosszú kávék és cappuccinók gőzölögtek. Kicsit felrázott a szag, de csak annyira, hogy érezzem, a gyomrom tiltakozik a régi érzés ellen.

Utálom a kávét. A szagát se szeretem. Mégis ott ültem, az ujjaim közt talpalatlan cigaretta, előttem egy régimódi kólásüveg. Talán két decis. Semmi kedvem nem volt belekortyolni, de valamitől éreznem kellett, hogy még élek. A hideg, szénsavas lötty és a fojtogató slukkok mégsem ráztak fel semennyire. A tompaság csendesen végigfolyt a tagjaimon és a sötét semmibe noszogatott.

Felemeltem mégis a fejem, újra, körbetekintvén a kávéházban, hátha bármit találok, ami leköti a figyelmemet. A buta zene, ami a pult felől szólt, már lassan eggyé vált a

csenddel, ahogy az agyam minden akaratom ellenére elzárta előlem. Hallottam, de nem jutott el az érdeklődésemig. Egy közeli asztalnál egy öregember ült. Botját letámasztotta a székéhez, és egy kávét szűröcsölgetett. Ráncoktól barázdált arca borostás volt. Rám villantak világos szemei, és belém hasított egy kifejezés: Az arcára van írva az élete.

Igen, az élet maga véste szomorúra azt az arcot, és én tartottam tőle, hogy az én arcom is hasonló lehet, vagy azzá válik. Reggel ötkor az emberre nem tör riadalom, sem a jövőtől, sem a jelentől. Reggel ötkor csak az aggodalom járja át az embert, mint egy korty keserű likőr. Ez nem félelem, ez csak egy távoli hang az agy mélyéről, ami a szorongás felé küld.

Tekintetem továbbvándorolt és a sok idegen arc mind ugyanúgy hatott rám. Arra gondoltam, hogy én más vagyok. Egy hosszú éjszaka után egy csendes hajnalon várom, hogy feltáruljon előttem valami cél.

Reggel öt óra tíz perc. A pultnál újabb kólát kértem. A tekintetem söröket keresett, de tudtam, hogy meg kell elégednem a fekete hidegséggel. Eszembe jutott, hogy

mindenki forrót iszik, míg belém a hideg vándorol. Arra gondoltam, hogy talán nincs igazam. Oldalra tekintettem, elnyomtam a cigarettám, és már kotoztam is a zsebemben a következő szálért. Ki tudhatta mennyi maradt még? Az utolsó szálak mindig keserédes mosolyt csálnak az arcomra. Úgy érzem így fogynak az éveim is.

Kezembe akadt egy szál, mellette kitapogattam még párat. Elégedettséggel vettem a számba, megragadtam az üveget, és köszönetféleséget mormogtam a pultosnak, aki elém tett pár mosogatóleves fémpénzt. Zsebre vágtam és visszaporoszkáltam a helyemre. Azon gondolkoztam, hogy az éjszaka viselt-e meg ennyire, vagy csak a fáradságommal nem bírok tovább?

Rágyújtottam, és felfelé fújtam a füstöt. Hosszan néztem utána, aztán megdörzsöltem a szemeimet. Lehetséges volt, hogy odakint már felkelt a nap. Nem érdekelt. Nem akartam látni. Gondolataimat terelgettem a semmiből a valamibe, és a kételyeimmel viaskodtam.

Öt óra húsz perc. A kólásüveg még félig, de a gyomromnak elege volt már az alkoholmentes habzásból. Kisgyereknek csúfolt és pálinkáért kordult kegyelemdöfésnek. Nem adtam meg.

Az idő elmúlt, és lassan az utolsó cigaretta került a kezembe. Indulni akartam, hogy a parázslása elkísérjen még egy darabig, bármerre megyek is. A kávéház melege átölelt, és a székhez nyomott. A szagok illatokká szelídültek, és a „kint”-ről pusmogtak a fülemben.

Hosszú volt az éjszaka. Intenzív és erőszakos, szomorú és vidám. Hosszú volt az élet, de végre itt vagyok. Rágyújtok az utolsó szál cigarettámra. Bőrkabátom szétnyitja rajtam a szél, ahogy kilépek a hajnalfényben úszó túlvilágba.

Az ajtó nyikorogva zárul be mögöttem és én tovább indulok.

Harry lelke

Újabb hosszúra nyúlt nyári este volt. Harry a teraszon ücsörgött, egy doboz cigi és öreg gitárja társaságában. A cigaretta hamuja a lap aljára hullott, miközben a fiú akkordokat körmölt hevenyészett versikéjének sorai fölé.

Egy laza legyintéssel lesöpörte a piszkot, és sárgálló vigyorral emelte maga elé a művet.

Biztos volt benne, hogy ezzel a dallal végre megfogja az Isten lábát. Elnyomta a cigarettát, ezzel a mozdulattal három másik csikket szorítva ki a teli hamutáliból, majd farmerjébe törölve kezét besétált a házba, nyakánál megragadva a gitárt, mintha valami vaskos whiskeys üveget cipelne.

Harry Smith mindig is a nagy áttörésre várt. Bár ideje nagyrészt a műhelyben töltötte, esténként gitárt ragadott és dalok százait írta meg, keresve azt a slágert, mely végre meghozza neki a világsikert. Minden este írt egy dalt, utána leült számítógépe elé, bekapcsolta a mikrofonját és előadta egy ismeretlen ismerősének az új művet.

Ezúttal is bekapcsolta a gépet, csatlakozott a kommunikációs programhoz. Szerencséjére Hajnal08 – ahogy ő ismerte a lányt – újra elérhető volt, mint minden éjjel.

Hajnal08 üzenete:

Szia. Ma mit hoztál nekem?

HarryGuitar üzenete:

Szia!

HarryGuitar üzenete:

Végre sikerült megírnom a legjobbat!

Hajnal08 üzenete:

Eddig is mindre ezt mondtad, mégis mind disszonáns volt...

HarryGuitar üzenete:

Ez most ezerszer jobb lett minden eddiginél. Mintha az egész világ benne lenne!

Hajnal08 üzenete:

Várj! Bekapcsolom a hangfalakat és játszhatod...

És Harry eljátszotta legújabb dalát, mely valóban élete legjobb dala volt. A rekedtes ének úgy illett a gitár akkordjaihoz, ahogy a vörösen gomolygó felhők a naplementéhez. Az egyszerű szóló keservesen ívelt a refrén után, és Harry érezte, hogy az egész sorsa, a lelke szólal meg a húrokról. A dal végéhez érve lehunyta szemeit és mélyet sóhajtott.

Ám mire újra a monitorra pillantott, Hajnal08 már nem volt elérhető és az oly régóta áhított pozitív kritika elmaradt. Harry komoran bámulta a képernyőt hajnalig, hátha megjelenik a lány és mond valamit a dalról. Szép lassan elnyomta az álom.

Másnap üres fejjel és szívvel indult a munkába. Senkihez se szólt, csak várta, hogy újra eljöjjön az este és beszélhessen a lánnyal, akinek a véleménye a legfontosabb volt számára.

Miután hazament, melegített magának valamicske ételt és leült a számítógép elé.

Komor tekintettel várta, hogy feltűnjön Hajnal08 a képernyőn, ámde hiába. Úgy érezte, átverték, megbántották. Nem volt kedve újra eljátszani a dalt. Akárhányszor megpendítette a húrokat, idegennek érezte a hangokat.

Esős napok következtek. A lány nem hallatott magáról, Harry a munkába temetkezett, szabadidejében pedig sört kortyolgatott és cigarettafüstöt pőfékelve bámulta a tévét, vagy internetezett.

Azután egy nap, mikor hasonlóképp a tévé előtt ült, az unalmas műsorokat sugárzó csatornák közt kapcsolgatva, egy zenei adón meghallotta saját dalát. A képernyőn egy idegen ember énekelt, teátrális mozdulatokkal hangsúlyozva a dal érzelmességét.

Harry döbbenten bámulta, ahogy a számára mindent jelentő dalt lejátszotta a tévé.

A hangok üresen csengtek a fiúban. Az ének, mint a parázsra öntött víz sístergése, a zene, mint a kietlen sziklák közt suhogó szellő, jutottak Harry szívébe.

A sörösüveg beszakította a tévé képernyőjét...

Harry ezerszer elmesélte ezt a történetet. Elmesélte a tévécsatornánál, a lemezkiadónál, a bíróságon. Elmesélte a szüleinek, a barátainak, és

miután a pereskedések költségei miatt az utcára került, elmesélte minden nap a többi hajléktalannak is.

Nekem is elmesélte, amikor a hajléktalanszállón dolgoztam. A többi szociális munkás, csak legyintett rá és a háta mögött jelezte nekem, hogy dilis az öreg.

Sok hasonló történetet hallottam és bár nem volt okom kételkedni senkiben, hinni sem akartam nekik. Talán féltem, hogy elmélyül bennem a szánakozás kényelmetlen érzése.

Harry azonban más volt. Ráncos, mégis kortalan arca nem tükrözött érzelmeket. Szemei érdektelenül meredtek a távolba. Miközben mesélt sem érzékenyült el, harag sem volt a hangjában. Sosem találkoztam Harrynél üresebb emberrel. Megpróbáltam elképzelni lángelektű költőként, zenészként, de nem ment. Egyetlen szikra sem maradt a lelke helyén, melyet elloptak tőle.

Valóban lehet egy kis időre lelket lopni. Csóknyit, barátságnyit, ünnepnyit... Összetörhetjük a egymás lelkét, megsebezhetjük, de végül mindig marad belőle valamennyi, valahogy, amivel továbbélünk.

Kivéve Harry lelkét, mert ő összegyűjtötte és belegyúrta egyetlen mesterműbe, hogy az emberiségre bízhasa.

tolvaj Tolvaj tolvajom

Hallod, hogy ropog lábad alatt
a tükör
A Tükör
a tükörsima hó?
Tetszik, hogy repül
az élet
Az Élet
az életből mi jó?

Érezd a szelet, mily éles ahogy
arcodba fú
Arcodba Fú
arcodba fújja bűneid fájón!
Érezd, hogy tekintetem is
elkísér
Elkísér
elkísér vádlón!

Menj hát, tolvajom büszkén
vidd el
Vidd El
vidd el mind, mi az enyém!
Vidd el messzire hát és
élj vele
Élj Vele
élj vele jobban mint én!

A toronyőr

A pohár pillanatok alatt újra megtelt vodkával. Az üvegben már nem maradt sok az italból, de Andrejnek ez már nem jelentett problémát. Teljesen részeg volt. Nagyot húzott a koszos pohárból, majd beleszívott erős, kézi sodrású cigarettájába. A cigi már olyan rövidre égett, hogy a parázs szinte égette a férfi ajkait. Elnyomta hát a konzervdobozból készült hamutál oldalán, majd pulóvere ujjába törölte rövid bajuszáról a vodkakacseppeket és feltápászkodott.

Kisétaált az irányítóteremből, végig a közlekedőn, a mosdó, a raktár és a háló mellett, egészen a bejárathoz. Félrehúzta a vaskos fémreteszeket, majd kinyitotta az erős acélajtót. A mennyezetből kikandikáló kábelén lógó villanykörte a hirtelen beáramló, sűrítő szélben imbolyogni kezdett, az árnyékok táncba fogtak a sivár folyosón Andrej mögött.

A jeges huzatban hunyorogva az orosz férfi párat füttyentett és kiáltott, de a kutya csak nem került elő. Andrej várt egy percre, majd lassan becsukta és bezárta az ajtót. Jól tudta, hogy a szibériai hidegben egy olyan kutya, mint Fabi nem fogja

sokáig kibírni, ha egyáltalán még életben van. Visszament hát a raktárba, elővett egy konzervet a kutya kedvencei közül, kibontotta, majd kitette az ajtó elé, és újra körbepillantott a hófedte éjszakában.

Szeretett volna leülni és megint rágyújtani, mielőtt mindezt megteszi, esélyt adva az elcsavargott kutjának, de azt is jól tudta, hogy hamarosan már nem fog eszébe jutni az ebbel foglalkozni, ha újra visszaül a posztjára.

Fabi reggel tűnt el, mikor Andrej kiengedte őt a szabadba. Ez volt a dolgok rendje. Minden nap reggel, délben és este kimehetett öt percre a szibériai vadonba, könnyíteni magán, megjelölni a területét és futkosni egy kicsit, de rendszerint olyan hideg volt odakint, hogy két perc múlva már be is surrant és gazdája ölébe bűjt melegedni. Aznap reggel viszont nem jött vissza.

Talán egy medve, vagy valami tigris kaphatta el, gondolta Andrej, de nem igazán tudta ezt elfogadni. Szóval, kitette a konzervet a késői órán a bejárat elé, hátha a kutya mégis visszatér, majd nehéz szívvel újra bezárta az ajtót. Visszaporoszkált a központi terembe, leült a monitorok elé. A

kijelzők ugyanazokat az adatokat mutatták ismét, mint minden nap, minden percben, évről-évre.

A férfi kiitta a maradék italt a pohárból, majd belefogott még egy cigaretta megsodrásába. Ráérősen csinálta, s bár már majdhogynem duplán látott a részegségtől, mégis tökéletes cigit készített. Meggyújtotta és mélyre szívta a füstöt, miközben újra a monitorokra sandított. Az elavult kijelzőkön fekete háttér előtt zöld adatok sorakoztak. A tetejükön már vastag porréteg állt. Andrej sose látott semmi változást rajtuk. Néha azon gondolkozott, hogy ezek talán nem is monitorok, csak furcsa, villogó lámpák, amik folyton ismétlik önmagukat. Ez persze nem volt igaz. Az egykori szovjet űrprogram csúcstechnikáját képviselték ezek az elavult kacetok a szoba közepén, a vaskos asztalon sorakozva.

Valami zajra ébredt fel. Hirtelen nem is tudta, honnan jött a neszezés. Körbetekintett a szobán, sötét volt és koszos, mint mindig.

– Fabi? Te vagy az? – nem jött válasz. Andrej tehát magához vette a vodkás üveget, és a sarok felé indult, az asztal túloldalára, ahonnan továbbra is neszeket vélt hallani. Még sosem látott patkányt errefelé, hiszen minden tele volt

egérfogókkal, nehogy a kártevők tönkretegyék a gépeket. A férfi úgy vélte, biztosan a kutya tért haza végre a hidegből. De akkor hogy jött be az ajtón?

Nem volt ideje folytatni a gondolatmenetét. A gépek tornya mögött ugyanis egy magas, vékony alak látványa fogadta. Andrej ereiben megfagyott a vér a rémülettől. Az illető vékonyka volt, és rendkívül nyurga. Szűk ruhát viselt, de a férfit semmi eddig látott öltözkékre nem emlékeztette se a szabása, se az anyaga. A lény arca volt a legkülönösebb. Égszínkék bőre volt, hatalmas, ébenfekete szemekkel bámult felé. A jövevény akár férfi is lehetett, hiszen feje kopasz volt, de lágy vonásai mégis nőre emlékeztették Andrejt. A keskeny ajkakon mintha halvány mosoly derengett volna.

– Istenem! Miféle álom ez? – hőkölt vissza, elejtve az üveget. Lassan megkerülte a gépekkel teli asztalt, és a székéig hátrált, miközben a látogató lépésről-lépésre követte.

– Valóban. Ez egy álom. Álmodban látogattalak meg, hogy beszélhessek veled! – a hang távolinak hatott, de olyan nyugalom áradt belőle, hogy Andrej félelme enyhülni kezdett. Leroskadt a székére és nagyot sóhajtott.

– Szóval, csak álmodlak. Már azt hittem, megőrültem, és tényleg létezel – motyogta, idegesen pillantva körbe a teremben. Minden valószerűnek tűnt, mégis tudta, hogy nincs ébren, hiszen nem érezte az alkohol hatását, a füstszagot, a hideget.

– Én létezek. Valahol nagyon messze a bolygótoktól.

– Hogy jöttél ide? Úrhajóval?

Különös módon a férfi félelme teljesen elillant. A jövevény jelenléte annyira barátságos volt, mintha csak Fabival lenne ismét együtt a szobában.

– Nem jöttem ide. Még a fénysebességnél gyorsabban is túl sokáig tartana idáig utaznom. Elkésznék. Ezért álmodban kerestelek meg. Ezen a síkon nincsenek távolságok.

– Értem. Megkaptátok a jelünket? Azért vagy itt?

– Igen, eljutott hozzánk az adásotok. Kiszámoltuk, hogy ebből a létesítményből küldöd a rádiójeleket. Mi a neved?

– Andrej. És a tied?

– Nekem nincs nevem, de szólíthatsz, mondjuk, Noának. Nem számít. Rengeteg kérdésem van hozzád, Andrej, de sajnos nincs elég időm, hogy mindet feltegyem. Segíteni szeretnék neked, de hogy megtegyem, tudnom kell, miért sugározod ezt a jelet az űrbe? Szeretném megérteni.

Kicsit közelebb hajolt a földlakóhoz, aki így láthatta saját tükörképét a hatalmas szemekben. Andrej kicsinek tűnt, és elveszettnek.

– Azt én is szeretném érteni. A vezetőség szerint így tudjuk majd felvenni a kapcsolatot idegen lényekkel. Igazuk volt, nem? Őrület.

Beszéd közben egy cigaretta sodrásába kezdett, mert a jövevény tekintete teljesen zavarba hozta.

– Szóval a jeleket ez a rendszer sugározza, én csak figyelek rá, hogy működjön és várom a választ. Én vagyok ennek a kozmikus világítótornynak az őre.

– Miért akarjátok felvenni a kapcsolatot más fajokkal? – Az idegen leguggolt, így már letről tekintett a szorgoskodó Andrej gondterhelt arcába. – Mit reméltek ettől? – kérdezte.

– Erről nekem nem sokat mondtak. Nyersanyagok, tudomány, diplomácia, akármi. Tényleg nem tudom, mit szeretnének tőletek.

– Tudod, Andrej, számtalan értelmes faj lakja az univerzumot. Sokan boldogak lennének, ha ilyen messze élnének a többiektől, mint ti. Sokan szeretnének elrejtőzni.

Andrej befejezte a bíbelődést, és a szájába vette a cigarettát.

– Nekünk nem kell, a mi hadseregünk...

– Nem számít, milyen hadseregetek van! Mindig lesz olyan, amelyik erősebb. És előbb-utóbb hozzájuk is eljut majd a jelek. Hogy megvédjünk titeket, az eddigi adásokat elrejtettük a technológiánkkal. Hamarosan viszont képtelenek leszünk rá, olyan természeti erők miatt, melyek irányíthatatlanok, mint a szupernóvák, vagy a fekete lyukak. Eddig tudtunk titeket megvédeni, Andrej. Le kell állítanod ezt a gépezetet már holnap reggel, különben a bolygók felé kegyetlen hódítók milliárdjai indulhatnak meg, hogy elsöpörjenek titeket.

A férfi rágyújtott és felfelé fújta a füstöt, majd komoran az úrlény szemébe nézett.

– Nem állíthatom le a jelet. Az ilyen döntések túlmutatnak rajtam. Az volt a parancs, hogy további utasításig a jelnek mennie kell. Lassan húsz éve nem jött további utasítás, csak ellátmány.

– Mi az a parancs? Értem a szót, de nem értem a helyét a társadalmatokban.

– A kötelezettségeink megfogalmazása a parancs.

– Azt hittem, a lelkiismeret szó fejezi ezt ki. Ne haragudj, Andrej, nem igazán értem a fajtokat. Nem sokat tudunk rólatok. Az előző kapcsolatfelvételi próbálkozásunk során is csak kevés információhoz jutottunk.

– Előző... Fabi! Szóval az ő álmában is megjelentél, ezért menekült el. Halálra rémítetted!

– A kutya nem félt tőlem. Megértettük egymást. Azért ment el, mert nem szeretett itt élni. Te szeretsz itt élni?

– Szerinted? Minden este öntöm magamba a mérget, és füstölök, hogy minél hamarabb vége legyen.

Andrej egy pillanatra elszégyellte magát, hogy így ráripakodott az idegenre. Nem tulajdonított kozmikus

jelentőséget a találkozásnak, de az ő életében mégis fontos volt ez az alkalom. Éveken át nem beszélt Fabin kívül senkivel azelőtt. Meg is lepte, hogy még emlékszik egyáltalán a szavakra.

– Valóban ezért mérgezed magad, Andrej? Szeretnéd, ha romlana az egészséged?

– Nem. Igazából nagyon magányos vagyok. Ezért iszok.

– Dehát te szentiens létforma vagy, önálló akarat, gondolatok, emlékek és számtalan egyéb tényező épít fel. Természetes, hogy magányos vagy.

– Természetes lenne? Remeteként élni egy zugban, szeretet és szerelem nélkül? Már kutyám sincs!

– Egyediségedben vagy remete, a szeretet és a többi érzelem, akár belőled fakadónak hiszed, akár az alanyának képzeled magad, nem tesz kevésbé elzárttá, kevésbé szuverénné.

– Nem értem, amit beszélsz! Ne mondd, hogy aki éppen egy nővel van, ugyanolyan magányos, mint én. Nem lehetsz ilyen ostoba!

– Talán az vagyok. De inkább úgy fogalmaznék, hogy nem ismerem a fajotokat. Nem értem a motivációtokat. Nem hasonlít más, öntudattal bíró lények mentalitásához a tiétek. Nem értem például, mit csinálsz itt, ha nem szeretsz itt lenni.

– Nézd, Noa, vagy hogy is hívnak, nem várom el, hogy megértsd ezt, én se értem, hogy mit csinálok itt. Egyszerűen így alakult az életem, és most már ilyen. Nekem ez a munkám. Ez a dolgom.

– Az én dolgom az, hogy segítek, de nem tudok, amíg nem értelek meg. Magadat is és a bolygódat is megmentenéd, ha csak egyszerűen kikapcsolnál itt mindent, és oda mennél, ahol nem érzed magad egyedül.

– Ez végtelenül egyszerűen hangzik, de az élet nem egyszerű. Dolgozni kell, hajtani kell, csalódní kell, fel kell nőni. Az élet nem egyszerű!

– Lehet, hogy számodra bonyolult, de nekünk az élet egyértelmű, és a legalapvetőbb egység. Az attribútumok, amikkel felruházod, valóban bonyolultnak tőnnek. Mi az, hogy dolgozni? A közösséget szolgáló tevékenység lenne ekkora teher?

– Nem, az a teher, hogy minden nap el kell magammal hitetni, hogy én is részese vagyok annak a közösségnek, aminek a közös javát szolgálom. Keményebben dolgozok, mint azok, akik könnyebben élnek. Ez már valahogy furcsa nekem. Az is furcsa, hogy ha nem tudnám, hogy álmodok, erről még csak beszélni se mernék. De nagyon sokat gondolok rá.

– Nem ugyanolyan az élete mindenkinek, aki ugyanannyit dolgozik?

– Nem. A gazdagok kevesebb munkával is sok pénzt csinálnak... Legalábbis én így gondolom, mert sosem voltam gazdag, de mindig keményen dolgoztam.

– Ők tovább élnek? Boldogabbak? Ők nem magányosak?

– Valahogy úgy, ahogy mondod. Valahogy úgy. Bár ez most elég furcsán hangzik, de én így érzem.

– És miért kell felnőned? Miért kell csalódnod, Andrej? Milyen javulást hoz ez a létedbe?

– A csalódás tapasztalatot hoz. Az tesz férfivá. Ahogy megérünk a feladatokra, ahogy elfogadjuk magunkat a hibáinkkal...

– Zavarosak számomra ezek a gondolatok. Nem látom a csalódottság és az érettség közötti korrelációt.

– Szinte természetes útja az életnek. Egyszer fent, egyszer lent. Boldog vagy, csalódsz, tapasztalsz, boldog vagy.

– És te egy tapasztalt ember vagy. De ha képtelen vagy a boldogságra, miért tekinted magadat érettnak? Úgy fogalmaztál: felnőtt.

– Miből gondolod, hogy... – Andrej elhallgatott. Elnyomta a cigarettát. A jövevénynek igaza volt abban, hogy a férfi teljesen elveszítette a képességét a boldogságra. Nem véletlenül vállalta el hajdan ezt a munkát. De ha képtelen rá, akkor miért vágyakozik mégis ennyire utána?

– Miért vagyok ennyire magányos, ha közöttük még inkább az voltam? Miért akarok visszamenni a világba, amikor igazából itt is meghalhatok békességben?

– Nem tudom a választ. Szeretném megérteni. Szeretném megérteni a világodat. Miért hagytad hátra?

– A világ kegyetlen a magamfajtához. Sosem volt szerencsém, sose jöttek össze a dolgaim, meg ugye... – elnémult, csendesen meredt vissza az emlékeibe. Nem értette, miért akar beszélni egy vadidegennek a szíve titkos fájdalmáról, ami elűzte az emberek közül – ... talán ez nem rád tartozik.

– Visszamész, miután leállítottad a jelet? – kérdezte a jövevény, kicsit közelebb hajolva.

– Nem állítom le a jelet, és nem megyek vissza. Nincs már ott senkim és semmim. Azt se tudom, hol élnék, meg miből. Lehet, hogy ez se élet, de ha leáll az a jel, akkor engem kitesznek oda, a nagyvilágba, esélyek nélkül, és úgy fogok megdőglenni, mint Fabi. Ráadásul valaki újraindítja majd a jelet.

– Ha elpusztítod a gépeket, akkor nem. És Fabi egy környékbeli farmra ment. Rá ott várt a boldogság, csak nem akart téged hátrahagyni. Eddig.

– És akkor miért most?

– Miért ne most? Minél később változtatsz az életeden, annál több idő vész kárba a gyávaságod miatt.

– Tudod, mi az a gyávaság?

– Igen, Fabi nagyon sokat mesélt erről. Ő is ugyanúgy gondolkozott, mint te. De hamarabb megöregedett. Talán nem is tudod, mennyire. Ő már elpazarolta az élete javát.

– Azt hiszem, én is.

– Nézd, Andrej. Nem parancsolhatok neked. Senki sem parancsolhat neked. Ha nem akarod lekapcsolni a jelet, az a te döntésed. Már régen nem leszel életben, mire ennek következményei lesznek. Nekem most mennem kell.

– Eljössz majd minden éjjel mostantól?

– Sajnos, nem tudok, a bolygóink nagyon hosszú időre el lesznek egymástól zárva. De majd mesélek otthon azokról a dolgokról, amiket rólatok tanultam.

– Mit fogsz nekik mondani? Azt, hogy szeretünk szenvedni? Hogy önzőségből ártunk másoknak? Hogy szánalmasak vagyunk és irigykedők?

– Nem. Azt hiszem, ezek a dolgok nem annyira jellemzőek rátok.

– Sajnálom, hogy így beszéltem veled. Annyi szép dologról is mesélhettem volna, csak egy kicsit zaklatott vagyok. Talán depressziós, nem tudom.

– Nincs semmi baj. Van még időd döntést hozni. Én úgy látom, az emberiség előtt még hosszú út áll.

– Csak boldog szeretnék lenni!

– Mégis képes vagy rá?

Noa kedvesen, puha ujjával végigsimította Andrej arcát. Ő csak bámult rá, segítséget várva, de a jövevény alakja lassan áttetszővé vált, majd eltűnt, mintha sosem járt volna a teremben.

Reggel Andrej savas szájizzal, fejfájással ébredt a székében. Az egyik papír hátuljára ceruzával gyorsan lejegyezte pár szóban az álmát, aztán a jegyzetet a földre dobta.

Tanácsstalanul pillantott a kijárat felé, majd sodort magának egy cigarettát. Felállt, nyújtózkodott, körbenézett a monitorokon. Mindegyik változatlanul ugyanazt mutatta.

Közelebb hajolt az egyikhez és egy mozdulattal letörölte a képernyő közepéről a port. A saját tükörképét bámulta a fekete kijelzőn.

Andrej kicsinek tűnt, és elveszettnek.

Dohánygyár

Megint a régi dohánygyárról álmodtam. Gyakran eszembe jut. Akkoriban, mikor minden este oda jártam már rég nem dohánygyárként működött, de mindenki így ismerte a városban. Oroszlán Irodának nevezték el az új tulajdonosai és mi is inkább így neveztük, hiszen így jobban csengett, büszkébben tudtunk mesélni róla.

Hatalmas épület volt, tele irodákkal, számítógépekkel, telefonokkal. Több cég alkalmazottai osztoztak rajta, több százan, minden nappal. Az épülettel szemben pedig egy étterem ásítózott unottan, árnyékos terasszal várva a vendégeket.

Ezen a teraszon ücsörögve vártam minden este, hogy elkezdődjön az éjszakai műszak. A feladatom az volt, hogy afféle vevőszolgálatosként technikai támogatást nyújtsak egy számítógépes rendszer felhasználóinak. Az egész világról érkeztek hozzám e-mailek, telefonhívások.

Amikor a többiek végeztek a munkával, számomra akkor kezdődött, hiszen mindig éjjel dolgoztam, legtöbbször egyedül. A hatalmas irodaház a maga kongó ürességével még nagyobbnak, kihaltabbnak tűnt éjszakánként. Az

ablakok nem mutattak semmit a csodás parkból, csak sötét tükörképeit láttam az irodának.

Szorgalmasan vettem a hívásokat minden nap, amíg megjött a reggeli váltás, s ha szünetem volt cigiztem az udvaron, vagy tanulgattam. Jól fizető munka volt a műszakpótlékokat is beleszámítva. Legalábbis akkoriban az még jó pénznek volt mondható abban a térségben.

A hívások nagy része Amerikából jött, hiszen amikor nálunk éjszaka van, ott még javában zajlik az élet. Néha egy kicsit túlságosan is. Én csendesen ücsörögtem órákon át a laptop előtt, a headsettel a fejemben, míg a vonalban tisztán hallottam, hogy odaát az emberek még sűrőnek-forognak, dolgoznak, vagy éppen úton vannak valahová.

Aki dolgozott már call centerben, az tud mesélni arról, milyen bosszantóak tudnak lenni néha az ügyfelek. Valamelyikük kiabál, van amelyik rágózik, van amelyik csak hajtja a magáét, nem érdekli, mi a megoldás.

Az én hívóim között is - a kanadaiak és az amerikaiak közt is - volt pár, akik nem voltak túl illedelmesek, de ez nem zavart igazán. Mindig próbáltam a megoldásra törekedni. Ami folyton zavart kissé, az az, hogy sokan képtelenek csendes helyről telefonálni, akkor is, ha éppenséggel megtehetnék.

Úgy tűnik, az Egyesült Államokban népszokás, hogy bömböltetik a tévét telefonálás közben, hogy ne lehessen hallani, amit mondanak. Bosszantó, de általános dolog. A második hónap végére kezdtem hozzászokni ehhez, ahogy a magányhoz és a nappali alváshoz is.

Valamikor szeptember elején lettem figyelmes arra, hogy egyre több amerikai hívóm családos ember. Legalábbis a gyerekzsivaj a vonalak háttérében akkor kezdett először zavarni. Amikor a háttérben sírt egy kisbaba, csak mosolyogtam magamban, a saját emlékeimbe fordultam. Viszont amikor kiabáltak a gyerekek, az bosszantott.

Szeptember közepére már meg sem lepődtem, hogy minden tizedik hívás háttérében kölykök üvöltöztek, hisztiztek artikulálatlanul. Egyre jobban idegesítettek.

Az egyik este hétre mentem be. Szombat volt, forró nap. Elindítottam a gépeket és nekiláttam sebbel-lobbal bonyolítani az ügyeket. Éjfélre már harmincat zártam le, tehát elégedetten elvonultam a szünetemre és elszívtam pár szál cigit. Kicsit hűvös volt már odakint az öltözékemhez mérten, de nem zavart igazán.

Visszamentem, fel a lépcsőn. Kotorásztam kicsit a zsebeimben és egy pillanatra megijedtem, hogy bent felejtettem a belépőkártyámat. Ez hajnal

kettőkor igazán problémát okozott volna, de szerencsére nálam volt, csak a farzsebembe tettem és megfeledeztem róla.

Beléptem megint a nagy, fényes irodába és visszaültem dolgozni. Nagyon meleg volt bent. Felvettem a headsetet, a szám elé hajtottam a mikrofont. Öt perc elteltével jött is a következő hívás. Leírtam a rendszerbe a hívó nevét, a telefonszámát és megkérdeztem, miben tudok segíteni. A válaszát viszont nem értettem, mert egy gyerek rémítően hangosan kezdett üvölni a vonalban.

Általában nem kérdezhetem meg, hogy mi ez a lárma, ebben az esetben viszont a kiabálás olyan hangos volt, hogy mégis rákérdeztem, mi történt?

Nem jött válasz, csak a gyerek ordított, torkaszakadtából. Átfutott az agyamon a gondolat, hogy telefonálnom kellene talán az ottani rendőrségnek, de biztos voltam benne, hogy kirúgnának, ha ilyesmit tennék. A hívó hangját már egyáltalán nem hallottam, csak az üvöltést, ami lassan sikoltásba csapott, aztán gurgulázó, hangos bőgésbe torkollott. Egyre megrázóbbá, elviselhetetlenebbé vált.

Ekkor ment el az áram.

Egy pillanatra az orromig se láttam. A monitorok, a lámpák elsötétültek, minden gépi zúgás elnémult. Olyan csend lett, amitől megfagyott az

ereimben a vér. A szerverterem, a felesleges légkondi, a processzorok hangjai, mind egyszerre csitultak el.

Súlyos másodpercekig ültem a sötétben, döbbsen, vakon, süketen. A zsebembe nyúltam a mobilomért, hogy annak fényénél gondoljam ki, mit is tegyek. Seholsem találtam. Az asztalon kezdtem tapogatózva kutatni utána. Ekkor kezdett el újra ordítani a gyerekhang a fülemben. Tisztán hallottam, közelről. Összerezzentem és lehajítottam a fejemről a fejhallgatót. Az nagyot csattanva esett az asztalra. Az üvöltés olyan hangosan szólt benne, hogy továbbra is tisztán lehetett hallani.

Ekkor valaki a vállamra tette a kezét.

Hátrarúgtam a székeket és a kijárat felé rohantam. A sötétben valamiben megbotlottam, de szerencsére nem estem el. Majdnem megfejttem az ajtót, amikor odaértem, annak ellenére, hogy kinyújtott kezekkel próbáltam magam óvni az ütközéstől a hirtelen sötétségben. Kitapogattam a kilincset, majd óvatosan, de amilyen gyorsan lehetett, elindultam lefele a lépcsőn.

Mikor az udvarra értem egészen az étterem teraszáig szaladtam. Csak ott fordultam meg. Az épület ugyanúgy állt ott, mint mindig. Az ablakokból a lámpák fénye barátságosan világított, minden csendes volt. Csak a zihálásom és a szívem kalapálása törte meg a békés csendet.

Bent hagytam a belépőkártyámat.

Másnap beadtam a felmondásomat. Nem kellett sokat gondolkoznom a dolgon. Egyszerűen nem lettem volna képes még egy percet egyedül eltölteni abban az épületben.

A HR irodából jövetben összeszedtem a holmimat, amit éjjel otthagytam és köszöntem néhány kollégának. Nem kérdeztek semmit, nem is tudták, hogy nem látnak többet.

Sok év telt el azóta.

Álmaimban a dohánygyárban vagyok. Nem az Oroszlán Irodában, hanem a régi dohánygyárban.

Ahogy a lángok egyre magasabbra kapnak és a mérgező füst fojtogatni kezd, a szemeim könnybe borulnak. Ordítok, de senki sem figyel. Hol vannak a felnőttek?

Valaki van a terem másik végében, a kijáráshoz közel. Háttal ül. Nem látom jól a füsttől és a könnyektől. Kiabálok, sírok, tántorgok felé, de nem figyel rám. Ahogy a füst felmarja a torkom, a hangom egyre inkább cserben hagy, de tovább bömbölök. Ő meg csak ül, az asztalon matát maga előtt.

Vége elérem. Kis, mocskos kezemet a vállára teszem. Szeretnék könyörögni, hogy segítsen, de ő felpattan és az ajtó felé rohan. Megbotlik, de továbbsszalad, míg én összeesek. A füst fojtogat. Ő kiszalad az ajtón, eltűnik.

Ekkor jövök rá, hogy vége. Nem látom többé, nem fog visszajönni értem és mást sem látok már soha többé.

Nem kapok levegőt.

2021, Debrecen, Nagy Attila

<http://nagyatti.uw.hu>

A KEKOUAN MESÉI

Hosszú idő után
visszatért. Agyarai közt
elhozta a Napot. Fehér
bundáját szürkévé
perzselték a lángok és
a harag, s szemeiből
elfogytak a könnyek.